

[Christmas Møller.]

Spørgsmaal, skal jeg udtale Haabet om, at man under denne Sags videre Behandling maa kunne naa til Enighed imellem Partierne. Det er gaaet med Arbejdsløshedsloven saaledes, at det indtil 1921 og 1924 er lykkedes at opnaa Enighed mellem alle Partier om dens Affattelse, og først ved Loven af 1927 lykkedes dette ikke. Jeg tror, at en Lovgivning paa dette specielle Omraade har en ganske særlig Værdi, i det Øjeblik der er Enighed om den. Dette er altsaa ikke lykkedes i denne Omgang. Om det ved Sagens videre Behandling kan ske, kan jeg naturligvis ikke udtale mig bestemt om, men jeg kan have Lov til at udtrykke vort Haab derom. Vi vil ved tredje Behandling sende Lovforslaget over til Landstinget i det Haab, at man under Sagens videre Behandling kan opnaa Enighed mellem Partierne.

Socialministeren (Steincke): Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti begyndte sin korte Tale med at sige, at han vilde kunne fatte sig kort, da det var hans Overbevisning, at alle Medlemmer nøje havde sat sig ind i samtlige disse Ændringsforslag og konfereret dem med det foreliggende Regeringsforslag. Det forekom mig, at den ærede Ordfører, som jo altid har et velvilligt Smil om Munden, gjorde dette Smil lovlig bredt, da han kom med disse Udtalelser.

Jeg kan fatte mig kort, men det bliver af den modsatte Grund. Det er ud fra den Opfattelse, at man først har interesseret sig for hele denne Sag saa sent, at det paa dette Tidspunkt ikke kan nytte det allerfjerneste at gennemgaa i Detailler alle disse Ændringsforslag, for der er ingen af de ærede Medlemmer, der vilde kunne følge med i dem nu. Men hvorfor er dette sket? Det er sket, fordi dette Forslag til Trods for, at det er paa tredje Aar, at det ligger paa Rigsdagens Bord, overhovedet først har været Genstand for nogen Realitetsbehandling i December 1931. Naar det er Forholdet, er det ikke til at undre sig over, at det hele faar det Hastværkspræg, som det har i disse Dage. Men under Hensyn hertil finder jeg saa lidt som de ærede Ordførere, navnlig efter de Udtalelser, som den ærede radikale Ordfører har fremsat overfor forskellige Ændringsforslag og forskellige Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Krag, nogen Grund til at gaa ind paa Enkeltheder.

Forholdet er jo det, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller selv sagde, at der i alt Fald mellem det konservative

Folkeparti og Regeringspartierne i denne Sag kun er to Hovedspørgsmaal, det ene er at finde Bestemmelser, som samtidig er tilstrækkelige for Arbejdsløshedskasserne og garanterer, at disse ikke bliver brugt eller kan bruges som Kampkasser, og det andet er at naa til Enighed om Krisekasser.

Om dette sidste Spørgsmaal har jeg udtalt mig senest i Gaar, og jeg finder ingen Anledning til at gentage disse Udtalelser. Jeg vil derfor indskrænke mig til overfor den ærede Ordfører for Venstre at sige, at den ærede Ordfører udtalte, at man havde stillet Ændringsforslagene ud fra de Principper, hvorpaa Arbejdsløshedslovgivningen i 1927 blev opbygget. Ja, hvis det ærede Parti ikke havde den Opfattelse, at man i 1927 opbyggede Arbejdsløshedslovgivningen, men den rigtige Opfattelse, at man i 1927 forstyrrede eller ødelagde den Arbejdsløshedslovgivning, om hvilken alle Partier var blevet enige i 1924, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sagde, vilde der ikke være blevet al den Uenighed, som Tilfældet senere har været. Jeg haaber imidlertid, navnlig efter de Udtalelser, der blev fremsat af den konservative Ordfører, at der paa de to Hovedpunkter skal kunne opnaas Enighed under de senere Forhandlinger, saa vil alle de andre Enkeltheder give sig af sig selv.

Endnu skal jeg blot for at forsvare mig overfor den ærede radikale Ordfører sige, at jeg forstaaer meget vel, at denne ærede Ordfører kunde tiltræde de allerfleste af de Ændringsforslag af redaktionel Art, der er stillet af Socialministeren, thi de er fremkaldt af den ærede radikale Ordfører selv. Paa den anden Side forekommer det mig, at han, naar jeg i den Udstrækning har fulgt ham, at jeg har stillet alle disse formelle Ændringsforslag, som han ønskede til Forbedring af Loven, kunde have sparet mig for den Kritik, der laa i hans Udtalelser om, at alle disse sproglige Forbedringer burde være indført allerede ved Lovforslagets Fremsættelse for 3 Aar siden. Af to Grunde: for det første, fordi man ikke kan forlange, at nogen skal have en saa fintmærkende sproglig Sans, som han har; og for det andet, fordi jeg i 1929 havde et saadant Kæmpearbejde med at faa den tidligere gældende Lov sat om i læseligt Dansk, at jeg kom til at overse et Par „for saa vidt, dersom og naar“. Jeg beder den ærede Ordfører fremtidig være lidt mere skaansom paa saa underordnede Punkter.

Endnu skylder jeg denne ærede Ordfører at tilføje, at der ligefrem er sket en Uensynsløshed ved Betænkningens Ud-
ar-